

Verwrongen

DE VERWRONGEN-TRILOGIE: BOEK 1

Anna Zaires

♠ Mozaika Publications ♠

Dit boek is een fictief werk. Alle namen, personages, plaatsen en incidenten komen voort uit de verbeelding van de auteur or worden fictief gebruikt. Iedere gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, bedrijven, gebeurtenissen of plaatsen berust volledig en uitsluitend op toeval.

Copyright © 2017 Anna Zaires

www.annazaires.com/book-series/nederlands

Alle rechten voorbehouden.

Buiten gebruik voor een recensie mag geen enkel deel van dit boek zonder toestemming worden vermenigvuldigd, gescand of verspreid, in geprint of elektronisch formaat.

Uitgegeven door Mozaika Publications, onderdeel van Mozaika LLC.

www.mozaikallc.com

Ontwerp cover: Najla Qamber Designs

www.najlaqamberdesigns.com

Vertaling: TextStress

ISBN: 978-9-40216-872-3

PROLOOG

*B*loed. Het zit overal. De poel rode vloeistof op de vloer verspreidt zich, vermenigvuldigt zich. Het sijpelt over mijn voeten, mijn huid en mijn haar... Ik proef het, ruik het en voel hoe het me helemaal bedekt. Ik verdrink in bloed, stik erin.

Nee! Stop! Ik wil schreeuwen, maar daar heb ik niet genoeg zuurstof voor. Ik wil bewegen, maar ik zit vastgebonden. De touwen snijden in mijn huid als ik me probeer los te worstelen.

Maar háár hoor ik wel schreeuwen. Het zijn onmenselijke schreeuwen vol pijn en smart die door me heen snijden, mijn geest even brutoot openrijten als haar vlees.

Nog eenmaal tilt hij het mes op. De poel bloed verandert in een oceaan en de maalstroom voert me mee...

Anna Zaires

Ik schreeuw zijn naam als ik wakker schrik in een bed dat doordrenkt is van het zweet. Heel even ben ik gedesoriënteerd, maar dan herinner ik het me: hij komt nooit meer achter me aan.

ANDERHALF JAAR GELEDEN

*I*k ben zeventien als ik hem voor het eerst ontmoet. Zeventien en smoorverliefd op Jake.

‘Nora, kom mee. Dit is saai,’ zegt Leah terwijl we op de tribune naar de wedstrijd American football zitten te kijken.

Ik weet er niets van af, maar doe net alsof ik het een geweldige sport vind, want zo kan ik hem zien. Daar op dat veld traint hij, iedere dag.

Natuurlijk ben ik niet het enige meisje dat naar Jake zit te kijken. Hij is de quarterback en de knapste jongen van de hele aardbol – of toch in ieder geval van Oak Lawn, Illinois, een buitenwijk van Chicago. ‘Het is helemaal niet saai,’ antwoord ik. ‘Football is hartstikke leuk.’

Leah rolt met haar ogen. ‘Ja, ja. Praat gewoon eens met hem. Je bent niet bepaald op je mondje

gevallen, dus waarom zorg je er niet gewoon voor dat hij je ziet staan?’

Ik haal mijn schouders op. Jake en ik bewegen ons niet in dezelfde kringen. Hij moet de cheerleaders van zich afslaan. Daarbij houd ik hem al lang genoeg in de gaten om te weten dat hij van lange blondjes houdt en niet van kleine brunettes.

Trouwens, het is ook wel leuk om gewoon van de aantrekkingskracht te genieten. Ik weet wel wat dit is. Lust. Simpelweg een kwestie van hormonen. Ik heb geen idee of Jake een goed mens is, maar de manier waarop hij eruitziet zonder shirt bevalt me uitstekend. Mijn hart begint sneller te kloppen van opwindning als hij langsloopt en ik krijg het warm vanbinnen, vooral tussen mijn benen.

Ik droom ook over hem. Het zijn sexy dromen, sensuele dromen waarin hij mijn hand vasthoudt, mijn gezicht streelt of me kust. Onze lichamen raken elkaar, wrijven langs elkaar. Onze kleren gaan uit. Ik probeer me vaak voor te stellen hoe het zou zijn om met Jake te vrijen.

Vorig jaar had ik iets met Rob. We zouden met elkaar naar bed gaan, maar toen kwam ik erachter dat hij het op een feestje, toen hij dronken was, met een ander meisje had gedaan. Hij ging diep door het stof toen ik hem ermee confronteerde, maar het vertrouwen was weg en ik maakte het uit. Tegenwoordig ben ik een stuk voorzichtiger met wie ik date, hoewel ik heus wel weet dat niet alle jongens zoals Rob zijn.

Jake doet dat soort dingen misschien ook wel. Hij is te populair om geen player te zijn. Maar goed, als ik iemand moet noemen met wie ik mijn eerste keer wil beleven, dan is dat Jake.

‘Laten we vanavond gaan dansen,’ zegt Leah. ‘Gewoon met zijn tweetjes. We kunnen naar Chicago gaan om je verjaardag te vieren.’

‘Ik ben pas over een week jarig,’ breng ik haar in herinnering, hoewel ik heus wel weet dat het in haar agenda staat.

‘Nou en? Dan nemen we vast een voorproefje.’

Ik moet lachen. Ze is dol op dansen. ‘Ik weet het niet, hoor. Stel dat ze ons er weer uitgooien? Die ID’s zijn niet zo heel erg overtuigend...’

‘Laten we dan ergens anders heen gaan. We hoeven niet naar Aristotle.’

Aristotle is de hipste club van de stad, maar natuurlijk zijn er nog veel meer. ‘Prima,’ zeg ik. ‘Laten we dat doen. Laten we vast een voorproefje nemen.’

Om negen uur 's avonds haalt Leah me op. Ze is gekleed op een avondje uit: een donkere, nauwsluitende spijkerbroek, een glinsterende, zwarte bandeautop en hooggehakte zwarte laarzen tot over de knie. Haar blonde haren zijn glad en steil. Ze vormen een waterval van highlights, die langs haar rug naar beneden stroomt.

Ik daarentegen draag nog steeds mijn gympen. Mijn nette schoenen zitten in de rugtas die ik straks in Leahs auto laat liggen. Een dikke trui verhult de sexy top die eronder zit. Ik heb geen make-up op en mijn lange bruine haren zijn bijeengebonden in een paardenstaart.

De reden dat ik zo wegga, is om verdenking te voorkomen. Ik zeg tegen mijn ouders dat ik met Leah naar een vriendin van ons ga. Mijn moeder zwaait ons uit en wenst ons veel plezier.

Nu ik ben bijna achttien ben, hoef ik niet meer op tijd thuis te zijn. Nou ja, waarschijnlijk wel, maar we hebben geen tijd afgesproken. Als ik maar thuis ben voor mijn ouders ongerust worden – of als ik laat weten waar ik ben – is het goed.

Zodra we in Leahs auto zitten, begin ik aan mijn transformatie. Mijn trui gaat uit. Daaronder draag ik een nauwsluitende top waarin, met hulp van een push-upbeha, mijn ietwat bescheiden voorgevel goed uitkomt. De behabandjes zijn decoratief, waardoor het niet erg is dat je ze ziet. Ik heb niet van die gave laarzen zoals Leah, maar ik heb wel mijn mooiste paar zwarte hakken mee kunnen smokkelen. Daarmee lijkt ik toch zo'n tien centimeter langer. Aangezien ik elke centimeter kan gebruiken, trek ik ze aan. Dan pak ik mijn makeuptasje en klap ik de zonneklep naar beneden om in het spiegeltje te kunnen kijken.

Even bestudeer ik mijn zo bekende trekken. Grote bruine ogen en scherp afgetekende zwarte wenkbrauwen domineren mijn kleine gezicht. Rob

zei weleens dat ik er exotisch uitzie en ik begrijp wel wat hij bedoelde. Ik ben slechts voor een kwart Latijns-Amerikaans, maar mijn huid is altijd wat getint en ik heb ongewoon lange wimpers. Leah zegt vaak dat het nepwimpers zijn, maar ze zijn echt.

Ik ben tevreden met hoe ik eruitzie, al zou ik wel graag wat langer willen zijn. Het zijn mijn Mexicaanse genen. Mijn abuela was fijntjes gebouwd en dat ben ik ook, hoewel allebei mijn ouders van gemiddelde grootte zijn. Als Jake niet van lange meisjes had gehouden, had mijn lengte me niks uitgemaakt. Volgens mij ziet hij me letterlijk niet staan; ik bevind me onder zijn blikveld.

Met een zucht breng ik wat oogschaduw aan en smeer ik wat lipgloss op mijn lippen. Ik hoef me niet uit te leven met mijn make-up; eenvoudig werkt voor mij het beste.

Als Leah de radio harder zet, vullen de tonen van de nieuwste popnummers de auto. Met een grijns begin ik mee te zingen met Rihanna. Leah valt me bij en samen blèren we mee met 'S&M'.

Korte tijd later zijn we bij de club. Met een houding alsof we dit al talloze keren gedaan hebben, lopen we naar binnen. Leah werpt de uitsmijter een brede glimlach toe. Daarna laten we hem even onze ID's zien. Zonder problemen mogen we doorlopen.

We zijn hier nog nooit eerder geweest. De club bevindt zich in een wat ouder, aftandser deel van Chicago. 'Hoe heb je deze club gevonden?' Ik moet

tegen Leah schreeuwen om boven de muziek uit te komen.

‘Ralph kende het hier,’ schreeuwt ze terug.

Ik kan de neiging niet weerstaan met mijn ogen te rollen. Ralph is Leahs ex-vriendje. Ze gingen uit elkaar toen hij zich een beetje vreemd begon te gedragen, maar om de een of andere reden hebben ze wel contact gehouden. Volgens mij gebruikt hij drugs of zo. Ik heb geen idee en Leah wil er niets over kwijt vanwege een soort misplaatst gevoel van loyaliteit. Hij is in elk geval behoorlijk vreemd. Het feit dat hij ons deze plek heeft aangeraden vind ik dan ook niet echt geruststellend.

Maar ach, wat maakt het uit. De omgeving mag niet al te best zijn, maar de muziek is goed en het publiek is heel gemengd.

We zijn hier om te dansen, dus dat is precies wat we het volgende uur doen. Leah weet een paar jongens te overtuigen om shotjes voor ons te kopen, al nemen we allebei maar één drankje. Leah omdat ze nog moet rijden; ik omdat ik niet zo goed tegen alcohol kan. We zijn misschien wel jong, maar niet achterlijk.

Na de shotjes gaan we dansen. De jongens die de drankjes voor ons gehaald hebben, dansen met ons, maar langzaamaan bewegen we ons van hen weg. Zo leuk zijn ze nou ook weer niet. Leah ziet een groep met leuke, wat oudere jongens en we besluiten hun kant op te gaan. Als ze met een van hen in gesprek raakt, kijk ik glimlachend toe hoe ze tot actie overgaat. Ze is echt goed in flirten.

Maar ik merk dat ik moet plassen, dus draai ik me om en ga op zoek naar het toilet.

Op de terugweg stop ik bij de bar voor een glas water. Van al dat dansen heb ik dorst gekregen. Ik drink het glas gretig leeg, waarna ik het op de bar zet en om me heen kijk, recht in een paar doordringende, blauwe ogen.

Hij zit aan de andere kant van de bar, zo'n drie meter verderop, en kijkt naar me.

Ik kijk terug. Ik kan er niets aan doen. Waarschijnlijk is hij de knapste man die ik ooit heb gezien.

Zijn haar is donker en krult lichtjes. Zijn gezicht is hard en mannelijk, volledig symmetrisch in ieder detail. Rechte, donkere wenkbrauwen boven opvallend lichtblauwe ogen. En zijn mond kan zo die van een engel zijn – een gevallen engel.

Ik krijg het warm als ik denk aan hoe die mond zou voelen op mijn huid, op mijn lippen. Als ik gevoelig zou zijn voor blozen, zou ik nu knalrood zijn.

Hij staat op en loopt op me af. Zijn blik houdt de mijne nog altijd vast. Hij loopt ontspannen. Rustig. Volkomen zelfverzekerd. Waarom ook niet? Hij is waanzinnig knap en dat weet hij zelf ook.

Als hij dichterbij komt, besef ik dat hij lang is. Lang en goedgebouwd. Ik weet niet hoe oud hij is, maar mijn gok is dat hij qua leeftijd dichterbij de dertig dan bij de twintig zit. Een man, geen jongen meer. Als hij naast me komt staan, kost het me moeite om adem te halen.

‘Hoe heet je?’ vraagt hij zacht. Op de een of andere manier komt zijn stem boven de muziek uit. De diepe klank is zelfs in dit rumoer verstaanbaar.

‘Nora,’ zeg ik zachtjes. Als ik naar hem opkijk, zie ik dat hij weet welke betoverende uitwerking hij op me heeft.

Als hij glimlacht, wijken zijn lippen iets van elkaar en worden gelijkmatige, witte tanden zichtbaar. ‘Nora. Dat bevalt me.’

Hij stelt zichzelf niet voor. Daarom verzamel ik mijn moed, en vraag: ‘Hoe heet je?’

‘Jij mag me Julian noemen.’

Ik staar naar zijn lippen terwijl hij praat. Nog nooit heeft de mond van een man me zo gefascineerd.

‘Hoe oud ben je, Nora?’ vraagt hij dan.

Ik knipper even met mijn ogen. ‘Eenentwintig,’ zeg ik dan snel.

Hij werpt me een duistere blik toe. ‘Waag het niet tegen me te liegen.’

‘Bijna achttien,’ geef ik dan met tegenzin toe. Ik hoop maar dat hij dat niet tegen de barman vertelt, want dan vlieg ik eruit.

Hij knikt; blijkbaar heb ik bevestigd wat hij al vermoedde. Dan legt hij een hand tegen mijn gezicht. Het is een zachte, lichte aanraking. Zijn duim glijdt over mijn onderlip alsof hij de textuur ervan wil doorgronden.

Ik ben zo in shock dat ik gewoon blijf staan. Nog nooit heeft iemand me zo zacht en tegelijkertijd zo bezitterig aangeraakt. Mijn lichaam voelt heet en

koud tegelijk; een huivering van angst glijdt langs mijn ruggengraat.

Er is geen enkele aarzeling in die handeling te bespeuren. Hij vraagt niet om toestemming, hij wacht niet af of ik zijn aanraking wel toesta. Hij raakt me gewoonweg aan alsof hij daar het recht toe heeft. Alsof ik de zijne ben.

Met een beverige zucht stap ik achteruit. 'Ik moet gaan,' fluister ik.

Hij knikt opnieuw, een onleesbare uitdrukking op zijn beeldschone gezicht.

Ik weet dat hij me laat gaan en dat geeft me een bizar dankbaar gevoel. Het is alsof iets in mij weet dat hij zo verder had kunnen gaan, dat hij het spelletje niet volgens de regels speelt. Dat hij waarschijnlijk het gevaarlijkste wezen is dat ik ooit heb ontmoet.

Ik draai me om en wring me door de menigte. Mijn handen trillen en mijn hart klopt in mijn keel. Ik wil hier weg.

Zodra ik Leah heb gevonden, vraag ik haar me naar huis te brengen. Bij de deur van de club draai ik me nog een keer om.

Daar staat hij. Hij kijkt me na. In zijn blik ligt een duistere belofte – een belofte die een huivering door me heen laat gaan.

De drie weken die volgen, vliegen voorbij. Ik vier mijn achttiende verjaardag, blok voor de examens, doe leuke dingen met Leah en mijn andere vriendin Jennie, ga naar footballwedstrijden om Jake te zien en ik bereid me in het algemeen voor op het behalen van mijn diploma.

Het incident in de club probeer ik vergeten. Als ik er wel aan denk, voel ik me namelijk een enorme lafaard. Waarom vluchtte ik? Julian raakte me nauwelijks aan.

Ik begrijp gewoon niet waar mijn ongewone reactie vandaan kwam. Ja, zijn aanraking wond me op, maar tegelijkertijd was ik er doodsbang voor.

En sindsdien heb ik rusteloze nachten. Ik droom niet meer over Jake, maar word ongemakkelijk wakker omdat ik zo opgewonden ben dat ik het tussen mijn benen voel pulseren. Duistere seksuele

handelingen vullen mijn dromen, allemaal dingen waar ik zelfs nog nooit aan heb gedacht. In veel van die dromen is Julian degene die ze me aandoet. Ik ben dan hulpeloos, kan me niet bewegen. Eerlijk gezegd vraag ik me af of ik gek aan het worden ben.

Vandaag is mijn diploma-uitreiking en daarom wil ik niet meer aan mijn vreemde dromen denken. In plaats daarvan concentreer ik me op mijn outfit. Ik kleeft me graag goed voor zo'n belangrijke dag.

Leah, Jennie en ik hebben grote plannen voor na de diploma-uitreiking. Jake geeft namelijk een afstudeerfeest bij hem thuis en dat is de perfecte gelegenheid om eindelijk een praatje met hem te maken.

Onder mijn blauwe afstudeertoga draag ik een zwart jurkje. Het is een eenvoudig model, maar omdat het goed past, toont het al mijn bescheiden rondingen. Ik heb ook mijn hoge hakken weer aan. Ze zijn een beetje overdreven voor de diploma-uitreiking, maar ik kan de extra lengte daarna goed gebruiken.

Mijn ouders brengen me naar school. Ik hoop dat ik deze zomer genoeg kan werken om mijn eigen auto te kunnen kopen als ik ga studeren. Mijn plan is om naar de plaatselijke hogeschool te gaan; dat is goedkoper omdat ik thuis kan blijven wonen.

Ik heb er geen moeite mee om nog een tijdje thuis te wonen. Mijn ouders zijn heel aardig en we kunnen prima met elkaar overweg. Ik krijg veel vrijheid van ze, waarschijnlijk omdat ze denken dat ik een braaf meisje ben en geen gekke

dingen doe. Meestal hebben ze gelijk. Op de valse identiteitskaart en sporadische stapavondjes na is mijn leven best tam. Ik drink niet te veel, ik rook niet, ik gebruik geen drugs – hoewel ik op een feestje een keer wiet heb gerookt. Maar dat bleef bij één keertje.

Als we op school aangekomen zijn, ga ik Leah zoeken. We sluiten netjes aan in de rij van geslaagden en wachten tot ze onze namen roepen. Het is een zalige junidag, niet te warm en niet te koud.

Leah wordt eerder naar voren geroepen dan ik. Haar achternaam begint met een A, dus ze heeft geluk. Omdat ik Leston heet, moet ik nog een halfuur wachten. Gelukkig zitten er maar honderd mensen in de eindexamenklassen dit jaar. Dat is het voordeel van in een klein stadje wonen.

Als ze mijn naam roepen, stap ik naar voren om mijn diploma in ontvangst te nemen. In de menigte toekijkers zoek ik mijn ouders. Ik zwaai en lach even naar ze. Ze zien er trots uit en dat doet me goed. Nadat ik de rector de hand heb geschud, draai ik me om en wil ik naar mijn ouders lopen om bij hen te gaan zitten.

Op dat moment zie ik hem. Mijn bloed lijkt in mijn aderen te bevriezen. Hij zit achterin en hij kijkt naar me. Zelfs van een afstand kan ik zijn blik op mijn lichaam voelen.

Het lukt me om van het podium af te komen zonder te vallen. Ik heb geen idee hoe, want mijn benen trillen en ik ben bijna aan het hyperventileren.

Als ik naast mijn ouders ga zitten, hoop ik maar dat ze mijn onrust niet opmerken. Wat doet Julian hier? Wat wil hij van me?

Ik dwing mezelf diep in te ademen en even te kalmeren. Hij is hier ongetwijfeld voor iemand anders. Misschien heeft hij een broer of zus in de eindexamenklas, of een ander familielid.

Maar ik weet dat het niet waar is. Hij is nog niet klaar met me, dat kon ik toen al uit zijn bezitterige gebaar opmaken. Hij wil me voor zichzelf.

Tot mijn grote opluchting zie ik hem na de ceremonie niet meer. We rijden met Leah mee naar Jakes huis. Jennie en zij zitten de hele weg te kletsen over wat ze gaan doen nu de middelbare school is afgerond en ze aan de volgende fase van hun leven gaan beginnen.

Normaal gesproken zou ik net zo enthousiast meepraten. Ik ben echter nog steeds van slag omdat ik Julian heb gezien, dus ik zit er maar een beetje bij.

Ik heb Leah niets over hem verteld en eigenlijk weet ik niet waarom. Ik heb die avond alleen maar gezegd dat ik hoofdpijn had en naar huis wilde. Waarom voelt het niet goed om het met Leah over Julian te hebben? Ik bedoel, ik blijf maar praten over Jake. Misschien is het wel dat ik niet goed onder woorden kan brengen wat Julian met me

doet. Leah zou niet begrijpen waarom hij me angst aanjaagt. Ik begrijp het zelf nog niet eens.

Het feestje bij Jake is al in volle gang als we aankomen. Ondanks dat ik Julians aanwezigheid bij de ceremonie niet mijn hoofd kan zetten, wil ik dolgraag met Jake praten. Daar heb ik echter wel een dosis vloeibare moed voor nodig.

Ik laat de meiden even staan en loop naar het vat met punch. Na even ruiken weet ik zeker dat er alcohol in zit en ik sla het hele bekertje achterover. Vrijwel meteen wordt alles een beetje wazig. De afgelopen jaren heb ik al ontdekt dat ik gewoon niet tegen alcohol kan. Eén drankje is het maximale wat ik moet drinken.

Als ik zie dat Jake naar de keuken gaat, besluit ik hem te volgen. In de keuken is hij vieze papieren bordjes en drankbekertjes aan het opruimen. ‘Kan ik je misschien helpen?’ vraag ik.

Als hij glimlacht, verschijnen er lachrimpeltjes bij zijn bruine ogen. ‘Graag, bedankt. Een beetje hulp zou heerlijk zijn.’

Zijn zongebleeke haar valt slordig over zijn voorhoofd. Het is eigenlijk een beetje lang, maar dat staat hem juist extra goed. De aanblik laat mijn hart een beetje smelten. Wat is hij toch knap! Niet op een verwarrende manier, zoals Julian, maar op een fijne, aangename manier.

Jake is lang en gespierd, hoewel hij voor een quarterback niet bijzonder breed of groot is. Hij schijnt niet sterk genoeg te zijn om een beurs te

krijgen voor een universiteit – tenminste, dat zei Jennie een keer.

Ik help hem met opruimen: kruimels van het aanrecht, wat gemorste punch van de vloer. De hele tijd bonst mijn hart van opwinding.

‘Nora heet je toch?’ vraagt Jake. Hij kijkt me aan.

Hij weet hoe ik heet! Meteen schenk ik hem een brede grijns. ‘Klopt.’

‘Het is heel tof dat je me wilt helpen, Nora,’ zegt hij oprecht. ‘Ik houd van een feestje, maar dat opruimen de volgende dag is altijd zo vervelend. Als ik nu vast opruim, stapelt het zich uiteindelijk niet zo op.’

De grijns om mijn mond verbreedt zich en ik knik. ‘Precies.’ Ik vind het niet meer dan logisch. Wat geweldig dat hij zo aardig en bedachtzaam is; zoveel meer dan alleen een stoere sporter.

We kletsen daarna verder. Hij vertelt over zijn plannen voor volgend jaar. In tegenstelling tot wat ik van plan ben, gaat hij wel naar een universiteit ver weg. Ik leg uit dat ik de komende twee jaar eerst lokaal een opleiding ga volgen om geld te besparen. Daarna wil ik ook naar een echte universiteit.

Hij knikt goedkeurend en vertelt me dat hij dat een heel slim plan vindt. Het blijkt dat hij ook zoiets in gedachten had, maar hij had geluk: hij kreeg een volledige beurs voor de University of Michigan.

Met een brede glimlach feliciteer ik hem met zijn beurs. Vanbinnen doe ik echter rondedansjes. Het klikt! Het klikt echt tussen ons! Ik merk

gewoon dat hij me leuk vindt. Waarom ben ik nou niet eerder op hem afgestapt?

We praten nog zo'n twintig minuten verder, tot er iemand binnenkomt die iets van Jake wil.

'Hé, Nora,' zegt Jake voor hij teruggaat naar het feest, 'heb je morgen iets te doen?'

Met ingehouden adem schud ik mijn hoofd.

'Zullen we een filmpje pakken?' stelt Jake voor. 'En daarvoor iets eten bij dat kleine restaurantje met die goede vis?'

Ik begin te grijnzen als een idioot en knik heftig. Maar ik houd wel mijn mond – ik wil het niet verpesten door iets stoms te zeggen.

'Tof,' zegt Jake. Hij grijnst ook. 'Ik haal je om zes uur op.'

Hij gaat terug naar het feestje en ik zoek mijn vriendinnen weer op. We blijven nog een paar uur hangen, al spreek ik Jake verder niet meer. Hij wordt omringd door zijn footballvrienden en ik wil ze niet storen. Toch merk ik dat hij af en toe mijn richting op kijkt en dan naar me lacht.

In de vierentwintig uur die volgen, loop ik op wolkjes. Natuurlijk vertel ik Leah en Jennie alles. Ze zijn blij voor me en dat maakt mij nog gelukkiger.

Ter voorbereiding op de date trek ik een lief blauw jurkje en een paar hooggehakte bruine laarzen aan. De laarzen zijn een mengeling van

cowboylaarzen en iets chiquers; ze staan me geweldig.

Om zes uur precies staat Jake voor de deur. We gaan naar Fish-of-the-Sea, een populair restaurantje niet ver van de bioscoop. Het is een leuk, informeel tentje: perfect voor een eerste date.

Het is heel gezellig. Ik kom meer te weten over Jake en zijn familie, ik vertel hem over mijn hobby's en het blijkt dat we van hetzelfde type films houden. Om de een of andere reden heb ik een hekel aan meidenfilms; geef mij maar een dramatisch verhaal over het vergaan van de wereld met heel veel special effects. Tot mijn plezier deelt Jake die mening.

Na het eten gaan we naar de bioscoop. Helaas draait er niets apocalyptisch, maar de vrij goede actiefilm die draait, is ook leuk. Als Jake tijdens de film zijn arm om mijn schouders laat glijden, kan ik mijn opwindings nauwelijks bedwingen. Ik hoop zo dat hij me vanavond gaat kussen.

Na de film gaan we een stukje wandelen in het park. Het is wel laat, maar ik voel me volkomen veilig. Er is nauwelijks criminaliteit in ons stadje. Daarbij worden we omringd door straatverlichting.

Tijdens het lopen pakt Jake mijn hand. We hebben het over de film, maar dan staat hij stil en kijkt hij me aan.

Ik weet wat hij wil, want dat wil ik ook. Daarom kijk ik hem met een glimlach aan.

Hij lacht terug. Dan legt hij zijn handen op mijn schouders en buigt zich voorover om me te kussen.

Zijn lippen voelen zacht aan en zijn adem ruikt fris, naar kauwgom. De kus is zacht en prettig, precies zoals ik al hoopte.

Maar dan, in een oogwenk, verandert alles.

Ik weet niet wat er gebeurt en ik weet niet hoe het gebeurt. Het ene moment sta ik Jake te zoenen, het volgende moment ligt hij bewusteloos op de grond.

Een grote gedaante buigt zich over hem heen.

Ik wil schreeuwen, maar voor ik geluid kan maken, vouwt een grote hand zich over mijn neus en mond. Er prikt iets in mijn nek en dan wordt de wereld zwart.

*I*k word wakker met een bonkend hoofd en een misselijk gevoel. Het is zo donker dat ik geen hand voor ogen zie. Heel even kan ik me niet herinneren wat er gebeurd is. Heb ik op een feestje te veel gedronken?

Maar als mijn geest helder wordt, stromen de herinneringen als een vloedgolf door me heen. Ik weet nog dat Jake me kuste en toen... Jake! O god, wat is er met Jake gebeurd? Trouwens, wat is er met mij gebeurd?

Bevend blijf ik liggen waar ik lig, te bang om me te verroeren. Ik lig op iets zachts. Het voelt een beetje als een goede matras en er ligt een deken over me heen. Zacht katoen strijkt over mijn huid en ik besef ineens dat ik geen kleren aan heb. Ik voel even en ja, ik ben hartstikke naakt.

Het beven verhevig. Voorzichtig betast ik het gebied tussen mijn benen. Tot mijn immense opluchting voelt het daar niet anders dan normaal. Niet vochtig, niet pijnlijk. Er is geen enkel teken dat op een schending van mijn intimiteit wijst.

Nog niet.

Tranen branden achter mijn ogen, maar ik weiger te huilen. Dat gaat me echt niet helpen. Ik moet er eerst achter zien te komen wat er aan de hand is. Gaan ze me vermoorden? Verkrachten? Me eerst verkrachten en dan vermoorden? Als het ze om losgeld gaat, kan ik het wel schudden. Papa raakte tijdens de recessie zijn baan kwijt, dus mijn ouders hebben moeite de eindjes aan elkaar te knopen.

Niet hysterisch worden kost me moeite, maar ik wil niet gaan schreeuwen. Dan trek ik alleen maar de aandacht.

Daarom blijf ik doodstil in het donker liggen. Ieder gruwelijk nieuwsbeeld dat ik ooit heb gezien, trekt als een film aan me voorbij.

Dan denk ik aan Jake met zijn warme glimlach. Ik denk aan mijn ouders en hoe afschuwelijk het voor hen moet zijn als de politie bevestigt dat ik vermist ben. Ik denk aan al mijn plannen. Waarschijnlijk zal ik nu nooit meer naar een echte universiteit gaan.

En die dingen maken me boos. Waarom hebben ze dit gedaan? Wie zijn 'ze' eigenlijk? Ik neem aan dat het om meerdere mensen gaat omdat ik me vaag kan herinneren dat een donkere gedaante zich

over Jake heen boog. Iemand anders moet mij van achteren hebben gegrepen.

Die woede houdt de paniek op afstand en even kan ik weer helder denken. Misschien zie ik niets in het donker, maar ik kan wel voelen. Stilletjes verken ik mijn directe omgeving.

Eerst wordt duidelijk dat ik inderdaad op een bed lig. Het lijkt een groot bed te zijn, waarschijnlijk 1.80 meter breed. Er liggen kussens op, evenals een deken. Alles voelt zacht en comfortabel aan, luxe zelfs. Op de een of andere manier beangstigt dat me nog meer. Dit zijn criminelen die al geld hebben.

Ik rol naar de rand van het bed en ga zitten. Het laken wikkel ik strak om me heen. Mijn blote voeten komen net bij de grond. De vloer voelt koel en glad, als gelakt hardhout. Met het laken nog altijd om me heen geslagen sta ik op, klaar voor verdere ontdekkingen.

Op dat moment klinkt het geluid van een openzwaaiende deur. Een zacht licht valt de kamer binnen.

Het zwakke schijnsel verblindt me na al die tijd in het pikkedonker. Na een paar keer knippen zijn mijn ogen aan het licht gewend. En dan zie ik hem. Julian.

Hij verschijnt in de deuropening als een duistere engel. Zijn haren krullen rond zijn gezicht, wat de harde perfectie van zijn trekken verzacht. Als hij zijn blik op me richt, verschijnt er een lichte glimlach om zijn lippen.

Wat is hij knap. En tegelijkertijd ben ik doodsbang voor hem. Ik weet gewoon dat mijn instinct het bij het rechte eind had: deze man is tot alles in staat.

‘Hallo, Nora,’ zegt hij op zachte toon als hij de kamer binnenstapt.

Wanhopig gluur ik in het rond, maar ik zie niets dat dienst zou kunnen doen als wapen.

Mijn mond voelt aan alsof ik een hap zand heb genomen: te droog om te praten. Daarom kijk ik muisstil toe terwijl hij op me afkomt als een hongerige tijger die zijn prooi besluipt. Als hij me aanraakt, doe ik hem wat.

Langzaam deins ik achteruit terwijl hij almaar dichterbij komt. Nog een stap, nog een... En dan sta ik letterlijk met mijn rug tegen de muur. Het laken klem ik wanhopig tegen me aan. Als hij zijn hand richting mijn gezicht beweegt, spannen mijn spieren zich, klaar om terug te slaan.

Maar hij houdt me slechts een flesje water voor. ‘Hier,’ zegt hij, ‘je zult wel dorst hebben.’

Achterdochtig kijk ik van het flesje naar hem. Ik sterf van de dorst, maar het laatste wat ik wil, is opnieuw gedrogeerd worden.

Hij lijkt mijn aarzeling te begrijpen. ‘Geen zorgen, poesje. Het is gewoon water. Ik wil dat je wakker en bij zinnen bent.’

Wat moet ik daar nou op zeggen? Een misselijkmakende angst overspoelt me en mijn hart begint zo hard te bonzen dat ik zeker weet dat hij het kan horen.

Maar hij blijft geduldig staan wachten.

Met één hand omklem ik het laken; met de ander pak ik voorzichtig het flesje water aan. Ik ben te dorstig om te weigeren. Omdat mijn hand trilt, raak ik zijn vingers als ik het flesje pak. Een golf van warmte rolt door me heen, al is die reactie zo vreemd en onverwacht dat ik hem negeer.

Maar als ik de dop van het flesje wil draaien, moet ik het laken loslaten. Julian observeert mijn dilemma met onverholen amusement en een zweem van interesse in zijn blik. Godzijdank raakt hij me verder niet aan. Hij blijft gewoon op een halve meter afstand staan en kijkt toe terwijl ik mijn armen tegen mijn lichaam druk om het laken op zijn plek te houden. Zo kan ik met een hand de dop van het flesje draaien, voor ik het laken weer met een hand vastklem en het flesje naar mijn mond kan brengen.

Het koele vocht voelt verrukkelijk aan in mijn droge mond en ik drink het flesje in één keer leeg. Ik kan me niet herinneren dat water ooit zo lekker heeft gesmaakt. Wat hij me ook heeft gegeven, een droge mond is duidelijk een van de neveneffecten.

Eindelijk kan ik weer praten. ‘Waarom?’ begin ik. Tot mijn verbazing klinkt mijn stem haast normaal.

Hij heft opnieuw zijn arm.

Ditmaal raakt hij mijn gezicht aan. Het is hetzelfde gebaar als in de club. En opnieuw sta ik het toe. Zijn vingers strijken lichtjes langs mijn huid in een aanraking die haast teder te noemen

is. Die tederheid vormt zo'n verschil met de situatie dat ze totaal vervreemdend werkt.

'Het beviel me niet dat je met hem omging,' antwoordt Julian. De woede in zijn stem is onmiskenbaar. 'Hij raakte je aan, hij zat aan je.'

Mijn hersenen hebben moeite een samenhangende gedachte te formuleren. 'Wie?' fluister ik. Heel even begrijp ik niet waar hij het over heeft. Maar dan dringt het tot me door. 'Jake?'

'Ja, Nora,' zegt hij op een onheilspellende toon. 'Jake.'

'Heb je...?' Ik durf het niet te zeggen. 'Leeft hij nog?'

'Voorlopig wel.' Julians blik boort zich in me. 'Hij ligt in het ziekenhuis met een lichte hersenschudding.'

Opgelucht laat ik me tegen de muur zakken, tot de precieze betekenis van zijn woorden tot me doordringt. 'Hoezo: voorlopig wel?'

Julian haalt zijn schouders op. 'Zijn gezondheid en welbevinden hangen volledig van jou af.'

Ineens voelt mijn keel weer kurkdroog aan. 'Van mij?'

Opnieuw zo'n tedere aanraking, nu om een haarlok achter mijn oor te strijken. De warmte van zijn vingers lijkt zich in mijn klamme, koude huid te branden.

'Ja, poesje, van jou. Als jij je gedraagt, gebeurt hem niets. Zo niet...'

Ik lijk geen adem meer te kunnen krijgen. 'Dan?'

Julian glimlacht. 'Dan is hij met een week dood.'

Die glimlach is het mooiste en het griezeligste wat ik ooit heb gezien. ‘Wie ben jij?’ Het is niet meer dan een gefluister. ‘Wat wil je van me?’

Hij geeft geen antwoord. In plaats daarvan streelt hij mijn haren, om vervolgens een dikke, donkere lok naar zijn gezicht te brengen. Hij haalt diep adem, alsof hij de geur van mijn haar in zich wil opnemen.

Doodstil blijf ik staan. Ik kan alleen maar toekijken. Ik weet niet wat ik moet doen. Moet ik nu toeslaan? Maar wat levert dat me op? Hij heeft me nog niets gedaan – en dat wil ik vooral zo houden. Trouwens, hij is veel groter en sterker dan ik. Zijn spieren tekenen zich duidelijk af onder zijn strakke, zwarte T-shirt. Zonder hakken kom ik maar tot zijn schouder.

Terwijl ik overweeg of het zin heeft om het op te nemen tegen iemand die waarschijnlijk twee keer zo zwaar is als ik, wordt de beslissing me uit handen genomen.

Hij laat mijn haren los en trekt aan het laken, dat nog altijd strak om me heen geklemd zit.

Maar ik weiger los te laten. In plaats daarvan grijp ik het nog wat steviger vast. En tot mijn schande begin ik te smeken. ‘Alsjeblieft,’ zeg ik wanhopig, ‘alsjeblieft niet.’

Opnieuw glimlacht hij. ‘Waarom niet?’ Zijn hand blijft onverzettelijk aan het laken trekken, dat langzaam uit mijn grip glijdt.

Ik weet dat hij het doet om het moment te rekken. Met één ruk zou hij het laken uit mijn

handen kunnen trekken. 'Ik wil dit niet.' Maar mijn stem klinkt zwakjes. Er lijkt een band om mijn borst te zitten waardoor ik nauwelijks adem kan halen.

In zijn ogen verschijnt naast amusement nu een zweem van iets anders. 'O nee? Denk je dat ik in de club niet merkte hoe je op me reageerde?'

Ontkennend schud ik mijn hoofd. 'Ik reageerde helemaal niet. Je hebt het mis.' Mijn stem slaat over van de ingehouden tranen. 'Ik wil alleen Jake.'

Razendsnel schiet zijn hand om mijn keel. Hij knijpt niet, maar de dreiging is er wel degelijk. Ik voel zijn drang naar geweld en die beangstigt me enorm.

Als hij naar voren leunt, bijt hij me toe: 'Je wilt dat knulletje helemaal niet. Hij zal je nooit kunnen geven wat ik je te bieden heb. Begrepen?'

Ik kan alleen maar knikken, doodsbang.

Dan laat hij mijn keel los. 'Mooi,' zegt hij op een wat kalmere toon. 'Laat nu dat laken maar los. Ik wil je nog een keer naakt zien.'

Nog een keer? Is hij degene die me heeft uitgekleet? Met mijn handen nog altijd om het laken geklemd, pers ik mezelf nog wat dichter tegen de muur.

Hij zucht en twee seconden later ligt het laken op de vloer.

Ik maak inderdaad geen schijn van kans qua kracht. Daarom kies ik voor de enige vorm van verzet die me nog rest: in plaats van te blijven staan en hem mijn naakte lichaam te tonen, zak ik langs de muur naar beneden tot ik op de grond zit. Ik

trek mijn knieën op en sla mijn armen eromheen. Zo blijf ik zitten, bevend als een rietje. Gelukkig bedekken mijn lange haren mijn rug en armen voor een deel.

Mijn gezicht druk ik tegen mijn knieën. Nu kan ik de tranen niet langer tegenhouden. De gedachte aan wat hij met me gaat doen is ondraaglijk.

‘Nora.’ Het klikt bars. ‘Opstaan. Nu.’

Zwijgend schud ik mijn hoofd.

‘Nora, dit kan een fijne ervaring voor je worden of een pijnlijke. Jij beslist.’

Een fijne ervaring? Is hij nou gek geworden? Mijn hele lichaam schokt inmiddels van het huilen.

‘Nora,’ zegt hij. Het klinkt nog steeds ongeduldig. ‘Je krijgt vijf seconden om te doen wat ik van je vraag.’

Als hij zwijgt, kan ik hem bijna horen tellen. Ik tel mee en bij vier sta ik op. Alles is nat van de tranen en ik vind mezelf een enorme lafaard, maar ik ben zo bang dat hij me pijn zal doen. Ik wil niet dat hij me pijn doet. Om precies te zijn wil ik niet eens dat hij aan me zit, maar dat is niet langer aan mij.

‘Brave meid,’ zegt hij zacht. Hij strijkt langs mijn wang en veegt mijn haren weer over mijn schouders.

Er gaat een rilling door me heen en ik kan het niet opbrengen hem aan te kijken. In plaats daarvan staar ik naar de grond.

Blijkbaar bevalt dat hem niet. Een harde hand dwingt mijn kin omhoog tot ik zijn blik ontmoet.

In dit licht lijken zijn ogen donkerblauw. Hij staat nu zo dichtbij dat ik zijn lichaamswarmte kan voelen. Dat is eigenlijk heel prettig, want ik heb het zo koud. Ik voel me zo naakt, zo koud.

Onverwacht maakt hij een beweging in mijn richting. Voor ik beseft wat er gebeurt, voel ik een arm langs mijn rug en aan de achterkant van mijn knieën glijden.

Moeiteloos tilt hij me op en draagt me naar het bed.

Als hij me zacht neerlegt, rol ik me tot een trillend balletje op. Toch kan ik het niet nalaten te kijken als hij zich uitkleedt.

Eerst trekt hij zijn T-shirt uit.

Zijn bovenlichaam lijkt wel een beeldhouwwerk: brede schouders, harde spieren en een gladde, gebronsde huid. Een dun laagje donker haar bedekt zijn borst. Normaliter zou ik me dolgraag op zo'n goeditziende man storten, maar nu wil ik alleen maar heel hard gillen. Meteen wend ik mijn blik weer af.

Zijn spijkerbroek volgt; ik hoor het geluid van de rits. Dat doet het hem: in één sprong ben ik van het bed af en vlieg ik naar de nog openstaande deur.

Ik mag dan klein zijn, ik ben wel snel. Niet voor niets heb ik tien jaar lang behoorlijk succesvol aan atletiek gedaan. Maar helaas blesseerde ik een tijd